

безъ да не се отбие въ него и да не бжде нагостенъ. Манастирътъ притежаваше голѣмъ метохъ въ с. Присово съ обширна изба. Въ нея, освенъ отъ манастирскитѣ лозя, намиращи се край селото, но и отъ събраната отъ селянитѣ шера (гроздовъ сокъ), се пълнѣха голѣми бѣчви отъ по 200—300 ведра съ вино. Въ последнитѣ години (1899 год.) тоя метохъ се объяви отъ бирницитѣ за проданъ, за неплатени манастирски дългове. Селянитѣ, обаче, не допуснаха да се купи отъ частно лице. Купи го общината, за общинско управление, за 3005 лв. И до днесъ последното се помѣщава въ него. Продадоха се и бѣчвитѣ. Избата се приспособи отъ селското Просвѣтно градинарско дружество за театраленъ салонъ.

Въ робски години манастирътъ „Св. Архангелъ“ е преуспѣвалъ духовно и материално.

Следъ Освобождението започва неговото отпадане. Поради обезлюдване и материална нищета, въ 1908 год., приснопаметниятъ Търновски Митрополитъ *Антимъ* го обръща въ старопиталище на епархийскитѣ манастири. Подпомгано отъ

Въ мъжкия манастиръ — старопиталци.

последнитѣ, то приютява въ себе си около 10 немощни старци. Въ 1921 година Митрополитъ *Филипъ* го обявява за епархийско старопиталище и се подпомага отъ епархийски срѣдства. Старитѣ крила, южното и западното, се събарятъ като вече много стари и негодни и на мѣстото на западното се построява ново грамадно, 40 метрово дълго здание, което да отговаря на новитѣ му нужди — сега приютява въ себе си около 40 немощни старци и старици. Имотитѣ му рационално се използватъ. Модерно е застъпено въ него земедѣлието, скотовѣдството, градинарството, овощарството и пчеларството.

Манастирътъ въ робски години е билъ огнище за вѣра, просвѣта и народностъ.